

LT:s krönikerande veterinär Anna Pamuk gick ut på sin första harjakt vid 30-årsåldern. Det blev en lektion i vad man både bör och inte bör göra i skogen.

FOTO: HASSE HOLMBERG/SCANPIX

Det var främmande och ovanligt- nu kan jag inte leva utan det

Aven om jag har haft hundar hela mitt vuxna liv stiftade jag först kring 30-årsåldern nära bekantskap med stövare och harjakt. Efter en tids bekantskap bjöd den då hopplösa ungarlen Gunnar med mig på harjakt med hans schillertik Glimma.

Jag hade, måste jag säga, en hel del fördomar om jaktformen men de höll jag för mig själv. I yrket hade jag mestadels träffat på tystlåtna mogna män som med sitt eget stövarspråk beskrev hur de satt ute i skogen och lyssnade efter upptag. Och jag hade mött frustrationen när "hunn" drev bakspår eller uppvisade ett dåligt sök - utan att riktigt förstå vad de pratade om.

När jag stod där framför spegeln klockan 04:45 skrattade jag till. Jag hade fått instruktioner om att ta på mig "varma och tysta kläder" och min tolkning förde närmast tankarna till en väl invirad kvinna från Alaska som hade vikt sitt liv åt att leva "off grid" och som sydde och stickade sina egna kläder. Jag provgick lite fram och tillbaka och undrade om jag verkligen uppfyllde kriteriet "tysta kläder" när jag hörde en bil på uppfarten.

Vi körde långt ut i skogen och jag var, sanningen att säga, lite nervös. När vägarna blev mindre reste Glimma på sig i hundburen och började spana ut. Hon visste precis vad som var på gång. Plötsligt fick jag se något i vägkanten. "Stopp", sa jag till Gunnar "vad var det där?" Låg det någon i diket? "Åh, det är bara Håkan", kom det till svar. "Han har släppt Hampus."

Nu råkade jag veta att A; Håkan var Gunnars vän och B; husse till schillerhanen Hampus. "Aha", sa jag och försökte smälta informationen. "Men varför låg han i diket, undrade jag.

Som på en given signal gav han mig Blicken igen och gick rakt in i skogen. Och försvann utan ett ljud. Jaha. Hade jag brutit mot någon oskriven harjaksregel?

"Han frös väl", kom svaret. "Logiskt", tänkte jag.

Glimma släpptes. På sig hade hon inte bara ett utan två pejlhalsband. Hon började snart att söka och fick enligt Gunnar slag. "År slag bra?" undrade jag och bestämde mig sedan att inte fråga så mycket utifrån blicken med stort B som jag fick. Gunnar verkade i alla fall nöjd över Glimmas arbete och det tog inte lång tid förrän hon "reste hare" och började att "driva" (det fattade jag).

"Fryser du?" frågade han när jag för femtonde gången så tyst jag kunde sparkade med tårna mot marken. "Njae, lite kanske..." sa jag. Som på en given signal gav han mig Blicken igen och gick rakt in i skogen. Och försvann utan ett ljud. Jaha. Hade jag brutit mot någon oskriven harjaksregel? Efter några minuter hörde jag ljud av fotsteg. Men det var inte Gunnar utan Håkan. "Hej", sa han. "Hej", sa jag. Gunnar kom i samma stund tillbaka med famnen fylld av kvistar och en gammal rot. Som två stenåldersmän började de göra upp eld och jag blev imponerad. "Lärde ni er sådant på Skogis" (Skogshögskolan), undrade jag och fick Blicken till svar igen.

Efter en dryg halvtimme hade jag fått känslan tillbaka i mina tår och satt med min tredje kopp kokkaffe i handen. De båda harjägarna satt djupt försjunkna i hundpejlens mysterier och mumlade saker som "nu kom den nog ur sitt

buktområde". Jag blickade drömmande bort mot skogsbrynet och precis bakom vägkurvan fick jag plötsligt syn på den. Haren. Jag reste mig ivrigt upp och pekade. "Men titta haren", sa jag (kanske lite för högt) och belönades för tredje gången med Blicken - denna gång från både Gunnar och Håkan. Haren som tydligt hade hört mig gjorde en tvärvändning och sprang rakt in i skogen igen. Det enda som sedan hördes var Glimmas ivriga skällande.

Tystnad.

"Jaha. Då var det väl lika bra att ta ur patronerna för här kommer det ingen hare", sa Gunnar. "Förlåt", sa jag, "men det var så spännande och haren var så fin."

Sedan den dagen har jag (faktiskt) fått följa med på ett otal harjakter och i dag klingar harjaktsspråket lika naturligt för mig som jämtskan i mina öron. Jag har fått vara med om när Glimmas valpar föddes och sedan se vår lilla stövarvalp växa upp till en lika duktig harjaktshund som sin mamma.

Så - från att ha varit harjaksrookie kan jag idag inte tänka mig ett liv utan harjakt. Det är verkligen speciellt även om jag fortfarande ges den berömda Blicken för att jag inte kan "gå tyst".

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se

